U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **S. B.**, zast. Mgr. Petrem Křížákem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, čj. OAM-183/LE-VL18-P10-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 3. 2016, čj. 62 Az 1/2016 – 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Křížákovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, čj. OAM-183/LE-VL18-P10-2015, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“), rozhodlo o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť podaná žádost byla shledána nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu. V daném případě se jednalo o v pořadí čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobce dle žalovaného neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

[2] Ve své v pořadí první azylové žádosti podané v roce 2012 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Kazašské republiky, ruské národnosti, pravoslavného náboženského vyznání, svobodný. V České republice žil tou dobou 11 let, hovoří zdejším jazykem, žije zde také jeho rodina, chtěl by si tu proto najít práci a založit rodinu. Kazachstán opustil v roce 2000, protože Kazaši začali utlačovat obyvatele ruské národnosti. Sám byl v zemi utlačován jak ze strany kazašských spolužáků, tak i normálních občanů a žil v sociální nejistotě. Důvodem jeho žádosti byla obava z možného utlačování ze strany kazašských osob v případě návratu, čímž by byl ohrožen jeho život. V zemi původu nemá žádné příbuzné. Žalovaný tvrzení žalobce neshledal azylově relevantními, mezinárodní

ochranu proto neudělil. Následovaly žádosti žalobce podané v roce 2013 a 2015, které byly, shodně jako žádost v nyní projednávané věci, vyhodnoceny jako nepřípustné ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu.

[3] Krajský soud v Ostravě se s názorem žalovaného o nepřípustnosti žádosti ztotožnil a žalobu rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

[4] V kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění, proti tomuto rozsudku žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že již v žalobě namítal, že se žalovaný nijak nevěnoval okolnostem, které se změnily od posledního meritorního rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, a to přirozenému běhu doby. Naposledy byla žádost stěžovatele posouzena dne 31. 5. 2012 (v pořadí první žádost – *pozn. soudu*), přičemž v tehdejší žádosti argumentoval tím, že se na území České republiky nachází již 11 let. Ve své poslední žádosti, která meritorně posouzena nebyla, stěžovatel uváděl, že na území České republiky žije 15 let. Stále delší doba, po kterou žadatel žije mimo zemi svého původu, zvyšuje vykořenění z původního prostředí a tedy možnost adaptace při eventuálním návratu do země původu. Bez ohledu na míru závažnosti plynutí času v jeho vlastním případě má stěžovatel za to, že v případě rozhodování o opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu, které nejsou podány očividně bezprostředně po posledním meritorním posouzení takové žádosti, je povinností žalovaného se alespoň vyjádřit k té skutečnosti, zda plynutí času nezapříčinilo změnu poměrů žadatele a zda tedy není zapotřebí jeho žádost posoudit meritorně. Na základě uvedeného se proto stěžovatel neztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého je zapotřebí k plynutí času v každém případě přidat ještě nějakou další změnu. Soud tak zcela odhlíží od toho, že právě plynutí času je zcela klíčovou determinantou lidského života a je neoddiskutovatelné, že právě uplynutí nezanedbatelné doby samo o sobě předznamenává potřebu nového posouzení celkové situace žadatele.

[5] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a zrekapituloval obsah a sled jednotlivých žádostí stěžovatele. Poukázal na to, že mezi rozhodnutím o první stěžovatelově žádosti vydaným v červenci 2013 a podáním nyní projednávané (čtvrté) žádosti z listopadu 2015 neuplynuly ani 3 roky. Dále zdůraznil, že stěžovatel proti rozhodnutí o své první žádosti nepodal opravný prostředek. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

[7] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat

pokračování

v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti na posouzení otázky, zda samotné plynutí času může implikovat potřebu nového meritorního posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena.

[11] Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle kterého je hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Soud v citovaném rozhodnutí dále upřesnil, že se „[z]*pravidla (...) přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele (...)*“.

[12] Stěžovatel kromě svého delšího pobytu na území České republiky neuvedl žádné závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit jeho postavení a které nemohl vlastní vinou uplatnit během předchozího řízení. V nyní projednávané žádosti uvedl, že v Kazachstánu nemá žádné rodinné vazby a panuje tam nenávist ze strany Kazachů k ruským občanům, což se projevuje utlačováním v práci či na úřadech. Poukázal na to, že v České republice pobývá již 15 let, již skoro zapomněl ruský jazyk, má na území České republiky přátele a cítí se být více občanem České republiky.

[13] S odkazem na shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je třeba zdůraznit nutný dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. To znamená, že by samotné plynutí času (tedy doba strávená žadatelem na území České republiky) bez přistoupení dalších azylově relevantních tvrzení muselo být způsobilé založit důvod pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Takový výklad stěžovatele je však třeba považovat za absurdní. Z příběhu žadatele, který byl z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany posouzen jako nedůvodný, by tak samo plynutí času bylo způsobilé vytvořit azylově důvodnou žádost, aniž by se jinak musely změnit poměry v zemi původu žadatele či jeho jiné osobní poměry. K relevanci samotné délky pobytu žadatele na území České

republiky se přitom Nejvyšší správní soud vyjádřil již např. ve svém rozhodnutí ze dne 16. 2. 2005, čj. 4 Azs 333/2004-69 nebo ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44).

[14] Na základě shora uvedeného však nová žádost stěžovatele neobsahovala žádnou přidanou hodnotu, která by mohla vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí. Je přitom povinností žadatele v případě podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvést nové skutečnosti či zjištění (srov. rozsudek ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 Azs 23/2009-64).

[15] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O akcesorickém návrhu žádajícím přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo třeba zvlášť rozhodovat, neboť bezodkladným rozhodnutím o kasační stížnosti samotné se stal tento návrh požadavkem obsoletním.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[18] Ustanovenému advokátovi Mgr. Křížákovi se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby (sepsání kasační stížnosti, porada s klientem) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč, celkem částka 6 800 Kč. Ustanovený advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se proto navyšuje o tuto daň, tj. na částku 8 228 Kč. Tato částka bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu